

sygn. akt I C 179/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 13 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 maja 2022 r.

sprawy z powództwa A. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1643, 47 zł /jeden tysiąc sześćset czterdzieści trzy złote czterdzieści siedem groszy/ wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot
 - a. 596, 54 zł /pięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt cztery grosze/ od dnia 8 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;
 - b. 525, 59 zł /pięćset dwadzieścia pięć złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy/ od dnia 18 listopada 2017 r. do dnia zapłaty;
 - c. 521, 34 zł /pięćset dwadzieścia jeden złotych trzydzieści cztery grosze/ od dnia 3 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2117 zł /dwa tysiące sto siedemnaście złotych/ tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty;
4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 2.746,59 zł / dwa tysiące siedemset czterdzieści sześć złotych 59/100/ tytułem częściowego zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

sygn. akt I C 179/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 maja 2020 r. powód A. (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) SA z siedzibą w W. kwoty 1717, 63 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 596, 54 zł od dnia 8 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 599, 75 zł od dnia 18 listopada 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 324, 54 zł oraz 196, 80 zł od dnia 3 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł ponadto o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż dochodzone pozwem kwoty stanowią odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC, za które odpowiedzialność ponosi pozwany. Powód nabył wskazane roszczenia w wyniku umów cesji zawartych z: J. S. – szkoda z dnia 29 maja 2017 r., A. G. – szkoda z dnia 10 sierpnia 2017 r., M. F. – szkoda z dnia 27 września 2017 r.

/pozew, k. 3 – 8/

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany wskazał, iż przyjął na siebie odpowiedzialność za wskazane w pozwie szkody i wypłacił stosowne odszkodowanie. W ocenie pozwanego zastosowane przez powoda kalkulacje napraw zawierają zawyżoną stawkę za roboczogodzinę naprawy, zaś zasadna jest stawka 130 zł. Zawyżona jest także stawka zastosowana za najem pojazdu zastępczego – zasadna jest weryfikacja tej stawki do 100 zł za dobę, bowiem po takiej stawce nastąpiło by rozliczenie najmu gdyby powód skorzystał z oferty pozwanego. Ponadto pozwany zakwestionował zasadność czasu najmu powyżej jednego dnia. Pozwany wniósł ponadto o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

/odpowiedź na pozew, k. 67 – 68/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

dnia 29 maja 2017 r. samochód osobowy V. (...) nr rej. (...) należący do J. S. uczestniczył w kolizji drogowej. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia OC za szkody powstałe wskutek wskazanego zdarzenia – szkoda (...) i wypłacił z tego tytułu na rzecz kwotę 2484, 52 zł.

/bezsporne; pismo z dnia 3 lipca 2017 r., k. 30/

W dniu 19 września 2017 r. J. S. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej jej wobec pozwanego z tytułu wskazanego zdarzenia.

/umowa, k. 20/

Koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wg faktury wystawionej przez powoda poszkodowanej wyniosły 3081, 06 zł, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 180 zł.

/faktura, k. 25/

Stawki za roboczogodzinę usług blacharsko – lakierniczych na lokalnym rynku w dacie dokonywania naprawy zawierały się w granicach od 120 do 210 zł w warsztatach posiadających autoryzację danej marki. Zastosowana przez powoda stawka 180 zł występowała na lokalnym rynku.

Koszt naprawy pojazdu V. (...) po szkodzie z dnia 29 maja 2017 r. przy wykorzystaniu części nowych i oryginalnych, przy wykorzystaniu technologii naprawy pozwalającej przywrócić mu wszystkie funkcje techniczne i estetyczne, w roku 2017, przy zastosowaniu stawki 180 zł netto za roboczogodzinę wyniosłby 3 169, 62 zł.

/opinia biegłego, k. 265 – 338/

Dnia 10 sierpnia 2017 r. samochód osobowy C. (...) nr rej. (...) należący do A. G. uczestniczył w kolizji drogowej. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia OC za szkody powstałe wskutek wskazanego zdarzenia – szkoda (...) i wypłacił z tego tytułu na rzecz kwotę 2 027, 23 zł.

/bezsporne/

W dniu 19 września 2019 r. A. G. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej jej wobec pozwanego z tytułu wskazanego zdarzenia.

/umowa, k. 33/

Koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wg faktury wystawionej przez powoda poszkodowanej wyniosły 2 626, 98 zł, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 180 zł.

/faktura, k. 37/

Stawki za roboczogodzinę usług blacharsko – lakierniczych na lokalnym rynku w dacie dokonywania naprawy zawierały się w granicach od 120 do 210 zł w warsztatach posiadających autoryzację danej marki. Zastosowana przez powoda stawka 180 zł netto występowała na lokalnym rynku.

Koszt naprawy pojazdu C. (...) po szkodzie z dnia 10 sierpnia 2017 r. przy wykorzystaniu części nowych i oryginalnych, przy wykorzystaniu technologii naprawy pozwalającej przywrócić mu wszystkie funkcje techniczne i estetyczne, w roku 2017, przy zastosowaniu stawki 180 zł netto za roboczogodzinę wyniósłby 2 552, 82 zł.

/opinia biegłego, k. 265 – 338/

dnia 27 września 2017 r. samochód osobowy T. (...) nr rej. (...) należący do M. F. uczestniczył w kolizji drogowej. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia OC za szkody powstałe wskutek wskazanego zdarzenia – szkoda (...) i wypłacił z tego tytułu na rzecz kwotę 2 557, 26 zł z tytułu naprawy pojazdu oraz kwotę 123 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego.

/bezsporne; pismo, k 51/

W dniu 22 stycznia 2018 r. M. F. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej jej wobec pozwanego z tytułu wskazanego zdarzenia.

/umowa, k. 33/

Koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wg faktury wystawionej przez powoda poszkodowanemu wyniosły 2 881, 80 zł, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 180 zł.

/faktura, k. 37/

Na czas trwania naprawy uszkodzonego pojazdu poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu samochodu zastępczego – na okres od 11 grudnia 2017 do 13 grudnia 2017 r. W związku ze wskazaną umową powód wystawił pozwanemu fakturę VAT na kwotę 319, 80 zł z tytułu najmu pojazdu – przy zastosowaniu stawki 159, 90 zł brutto za dzień najmu.

/umowa, k. 48 - 49; faktura, k. 50/

Stawki za roboczogodzinę usług blacharsko – lakierniczych na lokalnym rynku w dacie dokonywania naprawy zawierały się w granicach od 120 do 210 zł w warsztatach posiadających autoryzację danej marki. Zastosowana przez powoda stawka 180 zł netto występowała na lokalnym rynku.

Koszt naprawy pojazdu T. (...) po szkodzie z dnia 27 września 2017 r. przy wykorzystaniu części nowych i oryginalnych, przy wykorzystaniu technologii naprawy pozwalającej przywrócić mu wszystkie funkcje techniczne i estetyczne, w roku 2017, przy zastosowaniu stawki 180 zł netto za roboczogodzinę wyniósłby 2 881, 80 zł.

/opinia biegłego, k. 265 – 338/

Koszt wynajmu pojazdu zastępczego segmentu C w 2017 r. na rynku lokalnym kształtował się w przedziale 104, 55 zł brutto do 159, 90 zł brutto. Czas najmu wynoszący dwie doby był adekwatny do czasu potrzebnego do naprawy uszkodzonego pojazdu poszkodowanego.

/opinia biegłego, k. 92 – 96/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych dowodów. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, których treść i autentyczność nie była kwestionowana w toku postępowania.

W sprawie wydane zostały opinie przez dwóch biegłych z zakresu techniki motoryzacyjnej i wyceny pojazdów. Wnioski tych opinii zasadniczo od siebie odbiegają.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że dowód z opinii biegłego co do zasady podlega ocenie zgodnie z zasadami określonymi w art. 233 k.p.c. (a więc w kontekście całokształtu materiału procesowego), oczywiście przy uwzględnieniu specyfiki opinii biegłego wynikającej z normy art. 278 k.p.c. Rzecz jasna, w przypadku dowodu z opinii biegłych Sąd nie dokonuje oceny tego dowodu w takim zakresie, w jakim wkraczałby w kompetencje merytoryczne biegłego.

Sądowa ocena dowodu z opinii biegłego polega w pierwszej kolejności na kontroli kompletności wynikających z materiału procesowego przesłanek, jakie biegły powinien wziąć pod uwagę przedstawiając swoją opinię a także spójności logicznej i przejrzystości wyводу oraz zgodności wniosków opinii z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego.

Dowód z opinii biegłego jest dowodem o tyle specyficznym, że jego zasadniczym celem jest dostarczenie Sądowi tzw. wiadomości specjalnych (art. 278 k.p.c.) a więc informacji naukowych lub dotyczących wiedzy technicznej (branżowej), przekraczających swym zakresem zasób wiedzy powszechnej. Dowód z opinii biegłego ma więc dostarczyć Sądowi wiedzy niezbędnej dla właściwej oceny materiału procesowego przedstawionego przez strony (w tym zwłaszcza innych dowodów) z perspektywy odpowiedniej dziedziny nauki lub techniki. Jak wskazano, dowód ten podlega ocenie na podstawie art. 233 § 1 k.p.c., przy czym z uwagi na opisaną swoistość tego środka dowodowego, w orzecznictwie wypracowano szczególne kryteria jego oceny. Wskazuje się zatem jednolicie, że opinia nie może podlegać ocenie Sądu w warstwie dotyczącej przedstawionych poglądów naukowych lub dotyczących wiedzy specjalistycznej nawet jeśli członkowie składu orzekającego taką wiedzę posiadają. Ocenie podlega wyłącznie zgodność z materiałem procesowym przyjętych założeń faktycznych, podstawy metodologiczne, transparentność, kompletność i spójność wyводу i wreszcie zgodność wniosków opinii z zasadami logiki, wiedzy powszechnej i doświadczenia życiowego.

Nadaje to pierwszorzędne znaczenie, przy jego ocenie, kryterium poziomu wiedzy biegłego. Gdy więc sąd zleca biegłemu wydanie opinii musi mieć na względzie to, czy dysponuje on wiadomościami specjalnymi niezbędnymi dla stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiadomości specjalne mogą wynikać zarówno z przygotowania teoretycznego, jak i wykonywanej w danej dziedzinie pracy i nabytych stąd umiejętności oceny występujących tam zagadnień. Nie przesądza jednak kwalifikacji na biegłego sam fakt, że dana osoba pracuje lub pracowała na określonym stanowisku, lecz decydują o nich posiadane wiadomości i praktyczne doświadczenie w danej dziedzinie. Biegli wydający opinie w niniejszej sprawie posiadają niezbędny zakres wiadomości specjalnych.

W ocenie Sądu podstawą ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie kosztów napraw pojazdów winna być opinia biegłego M. S.. Spośród opinii wydanych w sprawie jest ona opinią rozbudowaną, szczegółowo uzasadnioną i umotywowaną. Wywód jego opinii jest wewnętrznie spójny, nie narusza zasad logiki ani doświadczenia życiowego. Opinia ta, zawiera szerokie uzasadnienie w zakresie zastosowanych przez biegłego stawek stosowanych przy obliczaniu kosztów naprawy pojazdu oraz w sposób wyczerpujący opisuje czynności niezbędne do dokonania naprawy.

Sąd nie dał wiary opiniom biegłego G. P. (1), zarówno w zakresie opinii podstawowej jak i opinii uzupełniających – w zakresie dotyczącym kosztów naprawy uszkodzonych pojazdów. Opinie te Sąd uznał za niepełne, a co za tym idzie nieprzydatne do ustalenia stanu faktycznego. Biegły pomimo zgłaszanych zarzutów i dopuszczania kolejnych opinii uzupełniających w zasadzie podtrzymywał jedynie wnioski opinii pierwotnej, nie potrafiąc w sposób merytoryczny i przekonujący odnieść się do stawianych do opinii uwag i uzasadniając przyjętą przez siebie stawkę za roboczogodzinę m.in. argumentem, iż jest to stawka pozwalająca na osiągnięcie godziwego zysku (k. 184). W sprawie kluczową kwestią było natomiast ustalenie średnich cen usług stosowanych przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę ustalenia biegłego. Dlatego też wskazana opinia nie mogła zostać uznana za dowód przydatny dla rozstrzygnięcia. Wymaga jedynie zaznaczenia, że opinia biegłego G. P. w porównaniu z opinią M. S. jest opinią lakoniczną, zawierającą arbitralne twierdzenia biegłego bez ich należytego uzasadnienia. Biegły w istotnych kwestiach

opinii odwołuje się jedynie do swojego doświadczenia i wiedzy powszechnej w środowisku co nie spełnia warunku należytego umotywowania twierdzeń opinii.

Sąd dał natomiast wiarę opinii biegłego G. P. w zakresie, w jakim biegły określał koszt i zasadność czasu najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego M. F.. W tym zakresie wskazaną opinię należało uznać za logiczną i dostatecznie uzasadnioną. Tezy i argumentacja biegłego G. P. są należyście uzasadnione, logiczne i przekonujące. Warto również podkreślić, że opinia biegłego w tym zakresie nie była przez strony kwestionowana.

Sąd zważył, co następuje:

powództwo podlegało w znacznej mierze uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 191 kpc powód może dochodzić jednym pozwem kilku roszczeń przeciwko temu samemu pozwanemu, jeżeli nadają się one do tego samego trybu postępowania oraz jeżeli sąd jest właściwy ze względu na ogólną wartość roszczeń, a ponadto - gdy roszczenia są różnego rodzaju - o tyle tylko, o ile dla któregośkolwiek z tych roszczeń nie jest przewidziane postępowanie odrębne ani też nie zachodzi niewłaściwość sądu według przepisów o właściwości bez względu na wartość przedmiotu sporu.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził przeciwko pozwanemu kilku roszczeń, wynikających z trzech różnych szkód komunikacyjnych. W przypadku każdego z tych roszczeń taka sama była podstawa prawna odpowiedzialności pozwanego – z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Prawną podstawą odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie jest art. 822 § 1 kc w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z art. 19 ust. 1 wspomnianej ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela wskazał Sąd Najwyższy stwierdzając, że: „ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego ponosi odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody i w takich też granicach ustalone jest i wypłacane odszkodowanie (art. 436 § 1 i 2 w zw. z art. 363 § 2 w zw. z art. 361 § 2 w zw. z art. 822 § 1 k.c. i w zw. z art. 36 ust. 1 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Odszkodowanie ustala się z jednej strony respektując zasadę pełnego odszkodowania, a z drugiej strony nie przekraczając wysokości faktycznie doznanej przez poszkodowanego szkody” (Wyrok SN z 3.04.2019 r., II CSK 100/18, LEX nr 2648598). Odpowiedzialność ta jest pochodną odpowiedzialnością sprawcy szkody powstałej w wyniku wypadku drogowego, którą stanowią przepisy art. 436 § 2 kc w zw. z art. 415 kc.

Nie może budzić wątpliwości legitymacja bierna pozwanego, który był ubezpieczycielem podmiotów odpowiedzialnych za szkodę powstałą w majątkach poszkodowanych w wyniku zdarzeń drogowych. Powyższy fakt nie był zresztą kwestionowany przez pozwanego.

Wątpliwości nie budziła też legitymacja czynna powoda. Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzycelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W przedmiotowej sprawie poszkodowani przelali przysługujące im wobec pozwanego wierzycelności na powoda, co zostało wykazane przez złożenie do akt umów cesji.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 kc formą naprawienia szkody przez zakład ubezpieczeń jest zapłata określonej sumy pieniężnej. Zgodnie z wyrażonym w orzecnictwie poglądem, wskazana regulacja modyfikuje wynikający z art. 363 § 1 kc zakres uprawnień poszkodowanego. Roszczenie o przywrócenie do stanu poprzedniego przekształca się bowiem w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Poszkodowany nie może przy tym żądać kosztów hipotetycznej restytucji w sytuacji gdy przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. (tak m. in. wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z 15.11.2019 r., XV Ca 811/19, LEX nr 3032820).

Roszczenie poszkodowanego o zapłatę sumy pokrywającej koszty restytucji nie jest uzależnione od tego, czy do naprawy uszkodzonego pojazdu w ogóle doszło. Przykładowo w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r. Sąd Najwyższy wskazał, iż „szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać” (Wyrok SN z 7.08.2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410). Powyższy pogląd jest zgodny z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego. Dla przykładu warto wskazać choćby na wyroki SN: z dnia 12 lutego 2004 r. w sprawie V CK 187/03 oraz z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie V CKN 1273/00, gdzie prezentowano tożsame stanowiska. Tym samym wymóg udokumentowania faktycznych kosztów naprawy fakturami, na co wskazano w sprzeciwie od nakazu zapłaty, nie znajduje uzasadnienia prawnego. Poza zakresem postępowania pozostaje zatem fakt, czy do naprawy samochodu uszkodzonego w ogóle doszło.

Omówienie zasadności poszczególnych roszczeń dochodzonych pozwem zacząć należy od roszczenia wynikającego z wierzytelności nabytej od J. S., w związku z uszkodzeniem samochodu marki V. (...). Roszczenie to było zasadne w całości. Jak ustalono uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 3 169, 62 zł. Na poczet wskazanej szkody ubezpieczyciel wypłacił 2484, 52 zł. Różnica wynosiła więc 685, 1 zł. Powód dochodził zaś z tego tytułu kwoty 596, 54 zł. Mając na uwadze dyspozycję art. 321 § 1 kpc należało zasądzić całość dochodzonej pozwem kwoty. O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 kc. Odsetki te należne były od dnia 8 lipca 2017 r. - zgodnie z art. 14 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 621 z późn. zm.).

Jeśli chodzi o wierzytelność nabytą od A. G., w związku z uszkodzeniem pojazdu C. (...), to uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 2 552, 82 zł. Pozwany wypłacił z tego tytułu kwotę 2027, 23 zł. Różnica wynosiła zatem 525, 59 zł. Wskazaną kwotę należało zasądzić na rzecz powódki. Natomiast powództwo co do reszty dochodzonego z tego tytułu roszczenia, które powód określił na 599, 75 zł, należało oddalić, jako przekraczające uzasadnione koszty naprawy pojazdu, a zatem naruszające obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 kc. Odsetki te należne były od dnia 18 listopada 2017 r. - zgodnie z art. 14 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 621 z późn. zm.).

Jeśli chodzi o wierzytelność nabytą od M. F., w związku z uszkodzeniem pojazdu T. (...), to uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 2 881, 80 zł. Uzasadniony był także koszt najmu pojazdu zastępczego w kwocie 319, 80 zł. Zgodnie z trafnym poglądem SN „wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione” Uchwała SN z 24.08.2017 r., III CZP 20/17, OSNC 2018, nr 6, poz. 56. Ponadto, jak wskazał SN „zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego stanowi szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. pozostającą w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym” (Uchwała SN z 13.03.2020 r., III CZP 63/19, OSNC 2020, nr 11, poz. 96). W przedmiotowej sprawie poszkodowany poniósł koszty najmu pojazdu zastępczego, co zostało wykazane. Stawka najmu występowała na rynku lokalnym, zaś czas najmu pokrywał się z czasem potrzebnym do naprawy pojazdu poszkodowanego. Pozwany nie wykazał, by wskazana szkoda powstała w związku z naruszeniem przez poszkodowanego obowiązku wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.).

Z tytułu wskazanej szkody ubezpieczyciel wypłacił łącznie 2680,26 zł. Szkoda wyniosła zaś w sumie (...), 6 zł. Na rzecz powoda należało więc zasądzić różnicę, tj. kwotę 521, 34 zł. Powództwo w tym zakresie było więc zasadne w całości. O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 kc. Odsetki te należne były od dnia 3 stycznia 2018 r. - zgodnie z art. 14 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym

Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 621 z późn. zm.).

O kosztach procesu orzeczono stosownie do art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Mając na uwadze, iż powód uległ co do nieznacznej części żądania kosztami tymi obciążono pozwanego. Na koszty te złożyły się: opłata w kwocie 200 zł, koszty ustanowienia pełnomocnika w kwocie 900 zł, opłata skarbową w kwocie 17 zł oraz zaliczka na opinie biegłych w kwocie 1000 zł – łącznie 2117 zł. O odsetkach od kosztów orzeczono na zasadzie art. 98 § 11 kpc zgodnie z którym od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu - za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

O kosztach sądowych pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy orzeczono stosownie do art. 113 ust. 1 i 2 UKSC w zw. z art. 83 ust. 1 i 2 UKSC w zw. z art. 100 kpc, obciążając nimi pozwanego. Na koszty te złożyła się opinia biegłego (k. 345).

Sąd nie obciążył pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi w pozostałej części, albowiem dowód z opinii biegłego G. P. został uznany w części za nieprzydatny przez Sąd z urzędu i obciążanie pozwanego powstałymi z tego tytułu kosztami nie byłoby słuszne i sprawiedliwe.